

Alyona Crower
Bárcsak igaz volnál

©Alyona Crower, 2021
Borító: Alyona Crower
Szöveget gondozta: Krizsánszki Révai Enikő
ISBN: 9786150124582
www.alyonacrower.com
Minden jog fenntartva!

1.

A TITOKZATOS TÜKÖR

ROSEMARY

A NAP SUGARAI HALOVÁNYAN TÖRTEK utat maguknak a bükkal és kőrissel tarkított erdő ködlepte ágai között. A pára játékosan gomolygott a zöld fű felett, lassan araszolva a legelő szélén álló barna faházig.

A dermedt csendet egy kakas rendíthetetlen kukorékolása törte meg, felferve maga körül a békésen alvó háztáji állatokat. A malacok halk, majd egyre elviselhetlenebb hangja, a kecskék izgága szaladgálása végérvényesen a reggel eljövetelét hirdették.

A ház nyikorogva kitáruló ajtaján egy vastag kardigánba bugyolált lány lépett ki. Sebtében összefogott, világosbarna színű haját könnyed mozdulattal hátravetette a válla felett, és végignézett a tájon. Barátságos mosoly szökött az arcára, amint tekintete megállapodott a lábára felugráló aprócska, fekete kutyán.

Rosemary az állattal a nyomában a ház melletti összeeszkábált karám felé vette az irányt. Elhúzta a karám ajtajának a reteszét, és a kutyát maga mögött hagyva belépett a jóságok közé. Megvakargatta a játékosan szökdelő kecskék hátát, üdvözölte az elé szaladó tyúkokat. A karám szélén álló öblös teknőből egy vödörnyi vizet merített, majd megitatta az állatokat és kukoricát szórt eléjük. Miután mindet ellátta, a tyúkólba igyekezett. A szénával borított földről felkapta a viseltes, fonott kosarat, és óvatosan begyűjtötte a különféle helyeken fellelhető tojásokat, amiből ismét több akadt, mint amit fel tudott volna használni.

Amikor Rosemary mindennel végzett, visszament a házhoz, de mihelyst benyitott, orrát megcsapta a bor jellegzetes, savanykás

szaga. A gyomra összerándult, ereiben megfagyott a vér, ahogy meghallotta a jól ismert, fülsértő horkolást. Nesztelenül lépkedett a konyhában, még véletlenül sem akarta felzargatni a férfit. A tojások felét kirakta az asztalra, a másik felét pedig kosarastul felmarkolta, és kiiskolt az ajtón.

Sietős léptekkel a legelő túlfelén álló házhoz indult, pár méterenként hátrafordult, hogy meggyőződhessen arról, a férfi nem szegődött-e a nyomába. Az elmúlt évek alatt kiismerte Charlest, tudta, nem tűri, ha a felesége más házába teszi be a lábát.

Rosemary számtalanszor próbálta elmagyarázni neki, hogy nem Anne férje miatt jár oda, ám a férfi ilyenkor magából kikelve, éktelen üvöltözésbe kezdett. Haragját csupán a bor volt képes csillapítani, azonban amint az csillapult, a vágya felkorbácsolódott, így Rosemary jobbnak látta, ha olyankor meghúzza magát, és láthatatlanná válik.

Az utóbbi időben jócskán kijárt a rosszból Charlesnak, emiatt még többet védelt, és még annál is többször telepedett az agyára valamiféle megmagyarázhatatlan kór. Ekkor rendszerint feldúlta a házat, még az ételt is lesöpörte az asztalról, hogy aztán nagy és kérges tenyerével az asztalhoz szegezze az ő törékeny testét.

Rosemary dideregve állt a ház bejáratában, arra várva, hogy Anne beengedje. Ahogy kitérült az ajtó, hátrapillantott, és gyorsan belépett a takaros, kis helyiségbe.

A fekete, hullámos hajú lány boldogan üdvözölte, és helyet kínált a rozoga asztalnál.

Rosemary letette a kosarat a földre, és letelepedett a székre. Megkönnyebbülve kifújta magát, miközben barátnéjára nézett.

- Má' megen mit tett az a pokolfajzat? - ült az asztal túlfelére Anne.

- Semmit - hajtotta le a fejét Rosemary, és kardigánja szélét kezdte gyűrögetni.

- Kimaradt éjszakára - jelentette ki Anne mindentudó meggyőződéssel.

Rosemary aprót bólintott, és legyintett egyet. Minél előbb le akarta tudni a kínos beszélgetést. Semmi kedve nem volt még házon kívül, vendégségben is a férjéről beszélni.

- Addig jó, míg máshol éli ki magát, de ha már úgy hozza a sors, hogy otthon keresi az örömet - kezdett bele Anne -, én aztat javaslom: szorítsad össze jól a szemed, tárd szét a combjaid, így mihamarabb vége lesz. Igaz, én szeretem a férjürem arcát nézni, már ha nem hátulról gyün, mint valami állat. De annak is megvan az előnye. Míg ő teszi a dolgát, én is foglalatostkodhatom. Múltkor például behajoltam, ő rám gyütt, én meg közben a tyúkot kopasztottam - mesélte lelkesen.

Rosemary szeme elkerekedett. Még mindig nem szokta meg barátnéja szabados és közönséges stílusát. Ugyanakkor szüksége volt arra, hogy elbújhasson valahova Charles elől, ha a férfinek épp haragos kedve támadt. A sűrű erdön és ezen a házon kívül más nem szolgált menedékéül, talán csak az álmai, amik nagy ritkán jöttek a szemére.

- Gyere! Mutatok künn valamit! - állt fel Anne, és az ajtóhoz lépve visszanézett Rosemaryre, akinek igencsak nem akaródzott megmozdulnia. - Gyere mán! - sürgette.

Rosemary beletörődött barátnéja után battyogott. Megkerülték a házat, végül megálltak a feltúrt veteményes közepén.

- Miért jöttünk ide? Itt semmi sincs - értetlenkedett Rosemary, és közelebb hajolt a tarackos földhöz.

- Né' meg jobban! Ott! - mutatott a lába elé Anne.

Mindketten leguggoltak, hogy jobban szemügyre vehessék a földből épp csak kiálló, ezüstös tárgyat.

Rosemary tétován kinyújtotta a kezét, majd lassan végigfuttatta ujjbegyét a sima felületen. Lehunyta a szemét, ahogy a bőrén megérezte a hűvös fémet.

- Ma hajnalban, a krumplic kiásása közben leltem reá. Gondoltam, megvárom az uramat vele...

- Majd én megcsinálom - suttogta Rosemary.

Ujjaival beleszántott a kemény földbe. Amikor ráeszmélt, hogy pusztá kézzel nemigen fogja tudni kiásni a tárgyat, megragadta a földön heverő kapát. Határozott mozdulatokkal hányta el az útból a földet, végül jobbra és balra mozzatva a tárgyat, kiemelte azt a börtönéből. Óvatosan lefejtette róla a rárakódott földet, és elámult, amikor kirajzolódott egy tükör jellegzetes ovális formája.

- Ez meg miféle csicsás, ördögnek való holmi? - ráncolta össze a szemöldökét Anne.

- Még nagyon régen volt egy hasonló édesanyámnak is - halt el Rosemary hangja.

Visszaemlékezett, miképp ült az édesanyja a barna széken, egyik kezében a tükröt, másikban a fésűt tartva. Hosszú, hullámos haján könnyedén szaladt végig a fésű, arcára derű költözött, ahogy a tükörből megpillantotta a háta mögött a lányát. Akkor még minden olyan nyugodtnak és egyszerűnek hatott.

Rosemary a tükröt magához öelve azt kívánta, bárcsak rálelne arra a boldogságra, amit oly rég elvesztett már.

Az ábránd hamar szertefoszlott, amikor Anne megragadta a karját, és a ház felé húzta őt. Nem értette, mire fel ez a nagy sietség, ám ahogy kikukucskált a barátnéja válla felett, megpillantotta Charles alakját közeledni.

Mindketten besiettek a házba, és kétségbeesve néztek egymásra.

- Ne feledd, amit mondtam - fogta Anne tenyere közé Rosemary arcát. - Ezt a csicsásat meg gyorsan rakd el, neked adom a tojásokért cserébe - biccentett fejével a tükör felé.

Rosemary hevesen kalapáló szívvel a kötényébe rejtette a tükröt, elsimogatta az anyag ráncait, és nagyon fújtatott. Gondolatban megpróbálta magát felkészíteni a rá váró nehézségekre.

Az ajtó kivágódott, a nagydarab, szakállas férfi pedig véreres szemmel meredt rájuk. Inogva beljebb lépett, miközben gyanakvó ábrázattal végigmérte a helyiséget.

- Hol van? - dörrent fel.

- Kire gondolsz, jó uram? A férjemet keresi tán? Ő már pirkadat előtt elment az erdőbe - szólalt meg Anne néhány pillanattal később.

A férfi Rosemaryhez lépett, egészen közel hajolt hozzá, és szóra nyitotta a száját:

- Hol rejtegetitek?

Rosemary hátratántorodott, majd elfordította a tekintetét a fölé tornyosuló alakról.

- Tojásokat hoztam... - szabadkozott, azonban Charles türelmetlenül felemelte a hangját.

- Ne hazudj! Hol a szeretőd?

- Nincs senkim te rajtad kívül, csak a tojásokat hoztam át - rázta kétségbeesetten a fejét, és igyekezett a szoba szélében meghúznia magát, noha tudta, Charles elől nem volt menekvés. Ha a férfi elméjébe valami eszementség berágta magát, az ott is maradt.

Rosemary karja köré kérges ujjak fonódtak. A férfi, maga után vonszolva őt, megindult az ajtó felé.

Rosemary segélykérően nézett vissza barátnéjára, ám Anne mit sem törődve vele, egy káposzta leveleit kezdte lefejtetni. Látszólag ki akart maradni, sőt tudomást sem akart venni a kibontakozó

vitáról. Rosemary nem hibáztatta emiatt, Annenak is megvolt a maga gondja.

Bukdácsolva követte a férfit a legelőn, miközben reménytelenül próbálta karját kiszabadítani a szorításból. Nyirkos szoknyája úgy csavarodott a bokájára, akárcsak egy természetes kígyó az áldozata köré. Hogy az esést elkerülje, kezével megtámasztotta magát a hideg, állati ürülékkel jócskán ellepett fűben.

A férfi haragosan felmordult. Felrántotta a földről Rosemaryt, de abban a pillanatban megtorpant, amint észrevette a sárban az ezüst keretes tükröt.

- Találtuk a veteményesben - húzta össze magát Rosemary, miután újfent meglátta a harag felemészítő dühét a férje szemében.

Félve a tükörért nyúlt, mire Charles arca elvörösödött. Gyors mozdulattal elkapta Rosemary haját, és immáron már úgy húzta be egyenesen a házba. A szoba közepén nagyot taszajtott rajta.

Rosemary nyekkenve hasra vágódott, és a tükör hangos csattanással becsúszott az ágy alá.

Könyökére támaszkodva vonszolta magát a sarok felé, de a férfi megragadta a bokáját, és visszarántotta. Rosemary belemélyesztette ujjait a rongyszőnyegbe, és utolsó mentsváraként megkapaszkodott benne, azonban Charles jóval erősebb volt nála. Teljes testsúlyával a derekára térdelt, és a füléhez hajolt.

- Még ajándékot is kaptál azért, mert megbaszhatott? - fröcsögte indulatosan. - Mondd el nekem, az a férfi mivel tud többet, mint én?

- Nincs senki - nyöszörögte a könnyeivel küszködve, ám a férfi megragadta a nyakát.

- Majd én megmutatom neked! - hördült fel fenevad módjára.

Szabad kezével belemart Rosemary fenekébe, aki összeszorította a fogait, de teste heves remegését így sem tudta palástolni.

Hallotta, amint a szoknyája hangos reccsenéssel széthasadt, érezte, ahogy a hideg végig szántott a lábujjaitól egészen a dereka közepéig, végül a tarkóján az apró szőröket felborzolva tovairant. A felismeréstől rémülten kapkodta a levegőt. Kétségbeesett tekintettel kutatott bármi után, ami menekülésül szolgálhatott volna, csak hogy minden tárgy túl messze volt tőle. Megmaradt erejét összeszedve megfeszült a férfi alatt, de az csak egyre jobban nyomta őt a földre.

Szúró fájdalom hasított a gerincébe. Egy pillanatra elsötétült előtte minden, majd a ránehezedő súly lassan enyhülni látszott.

A sírás elemi erővel szakadt ki belőle, amikor a férfi felállt. Imádkozott magában, hogy Charles távozzon a házból, de mihelyest meghallotta a földön koppanó szíj hangját, majd a nadrág durva anyagának susogását, keservesen felnyűszítette. Öklét a szájába vette, és ráharapott, ahogy a férfi durván a fenekéhez préselte magát. Hangtalanul rázta a sírás, miközben Charles állat módjára magáévá tette. Minduntalan Anne szavai visszhangoztak a fejében. *Hagyd magad, előbb szabadulsz.* És ő hinni akart neki.

Még órák múltán is ott feküdt a földön, szétszagotott ruhái között. Kiüresedve bámulta az asztal lábát, végül nehézkesen az oldalára gördült, lábait szorosan a melléig felhúzta, és összegömbölyödött, akár csak egy elárvult macska.

A tájra lassan az éjszaka bántóan fájó sötétje kúszott, csupán a tücskök ciripelése hallatszott be a házba. Rosemary nehézkesen feltápáskodott, az ágyig botorkált, ahol a takarót magára húzva várta, hogy elnyomja a megváltó álmot.

AZ ÓSDI IRÁNYTŰ

NOAH

NOAH NAGYOT NYÚJTÓZVA KELT KI az ágyból. Mióta szakított Poppyval, ez volt az első éjszaka, amit sikerült végigaludnia. Kivételesen megfogadta a barátja, Ethan tanácsát, és előző nap betért egy búfelejtő italra a kétszaroknyira lévő bárba. Úgy tűnt, az alkohol jótékony hatással volt az alvászavarára, viszont a másnapi ébredésére már legkevesbé sem.

Fáradtan visszarogyott az ágyra, és hátradőlt, amint megérezte feje semmivel sem összetéveszthető zsongását. Halántékához nyúlt, gyengéden megmasszírozta, de miután ráeszmélt, ez nem sokat enyhít a fájdalmán, a konyhába botorkált, a szekrényből előkotorta a fájdalomcsillapítót. A gyógyszert egy pohár vízzel leküldte, beindította a kávéfőzőt, és élvezte, ahogy a fekete koffeinbomba illata átjárta a helyiséget. Kézbe vette az asztalon heverő mobilját, ám mihelyst meglátta rajta az üzenetet, a szemöldöke magasra szökött. Nem ismert semmiféle Abigailt, arra sem emlékezett, hogy estére randit beszélt volna meg vele.

Noah jólesően belekortyolt az időközben elkészült kávéjába, és megpróbálta az este hézagjait betapasztani.

Valamikor kilenc körül érhetett a bárba. Kikért egy dupla whiskyt, aztán még kettőt. Ahogy ledöntötte az italokat, a mellékhelyiséghez indult, ahol egy talpig mosolyba öltözött, szőke hajú lány állta el az útját. Noah a lányt a vállánál fogva sietősen arrébb tessékelte, de titkon nagyot szippantott az őt körüllegő virágillatú parfümfelhőből. Vagyis ő azt hitte, hogy nem csinálta túl feltűnően, a lány mégis hangosan felkacagott. Ekkor döbbszent

rá, hogy túl sokat ihatott, azonban amikor a férfi WC-ből egy alacsony lány kacsázott ki, tudta, teljesen részeg, amiért ilyesmiket hallucinált.

Végül a szőke csaj elmagyarázta neki, hogy a női WC-nél hosszú sor kígyózik, ezért maradt a férfi WC, mint opció. Noah pedig miután elvégezte a dolgát, meghívta egy italra a csajt.

- Egek! - csapott a homlokára. - Eszerint nem csak egy pohár lőnyálra hívtam meg - morgolódott.

Semmi kedve nem volt belekezdeni olyasmibe, aminek nőhöz volt köze, de az illem megkívánta, hogy állja a szavát. A találkozó végén majd modorosan leépti a csajt, és hamar el is felejtí ezt az egészet.

Most, hogy előléptették a melóhelyén, amúgy sem férne bele az életébe egy nő. Végre nem csak egy tedd-ide, tedd-oda srác a cégnél, hanem olyasvalaki, akinek adtak a szavára.

Tekintetét gondterhelten a nappaliban ketyegő faliórára szegezte. Egy órája volt, hogy rendbe szedje magát, és átérjen a város túlfelébe, a családi ebédre.

***

Noah családja a külvárosban, egy puritán, régi módú, ámde felújított emeletes házban élt.

Ő rühellte ezt a nyugodt közeget, ezért is költözött a belvárosba. Ott bőven kijutott neki a nyüzsgésből, partykból, barátokból. Csakhogy így sem úszhatta meg a már-már hagyománynak számító vasárnapi ebédet és a nagyanyja *én megmondtam* stílusát. Az utóbbi öt hónapban rendszerint mást sem hallott tőle, minthogy Poppy így, Poppy úgy, Poppy a szent, menj és csússz Poppy lába előtt, hogy kibéküljetek.

Noah nagy lélegzetet vett, mielőtt benyitott volna a barna, tömörfa bejárati ajtón. Már a különféle cserepes virágokkal benépesített, dzsungelszerű előtérből jól hallotta a konyhából

kiáramló tüsténkedés. A kisebbik húga épp a zongoratanárát illetve keresetlen szavakkal, bátyja pedig a rögbi közvetítést nézte a tévében.

Noah levágódott a bátyja mellé a pamlagra. A jól ismert, nyakatekert O'donnell kézfogással üdvözölték egymást, mielőtt mindketten a tévére tapadtak volna.

- Már azt hittem, egyedül kell átvészelnem ezt a banzájt - sandított Noah-ra a nálánál egy fejjel magasabb, göndör hajú férfi.

Noah szélesen elvigyorodott Rich szemrehányó hangja hallatán.

- Nem hagynálak magadra - lapogatta meg szeretetteljesen a testvére hátát. - Noha megfordult a fejében, hogy kihagyom a mai dáridót...

- Mit hallok? - dörrent fel egy magas hang a nappali boltíves ajtajából.

Mindketten a nagyanyjukra kapták a tekintetüket.

Az asszony szokásához híven, nyakig lila ruhákba burkolózva, keresztbe font karral méricskélte őket.

- Molly itt van? - terelte magukról a szót Noah.

- Ó, az az istenverte lány! Ne is emlegesd! - legyintett Ruth nagy, és beviharzott a konyhába.

- Most mi van? - nézett értetlenül testvéreire Noah. - Mi rosszat mondtam?

- Te nem tudod? - döbbent meg Rich.

- Mit?

- Összejött valami nálánál tíz évvel idősebb, habókos fickóval. Molly el akarta őt hozni az ebédre, de a nagy elhajtotta, miszerint ő még egy bolondériára nem kíváncsi.

- Hát a múltkori rasztás hajú, szittyózós csávó után nem is csodálom - nevetett fel Noah.

A srác, mint valami csöves, lógós gatyában, igénytelen hajjal állított be a mindig tipp-topp Molly oldalán. Amint ezt Ruth nagyfi meglátta, az arcszíne vagy kétárnyalatnyit süllyedt, de javára legyen mondva, az ebéd végéig várt a szónoklatával. Ahogy az utolsó falat sajtorta is eltűnt a villákról, belekezdett. Mindenki csak kapkodta a fejét, záporoztak a: *fiacskám mi az életcélod, honnan jöttél, mikor kéred meg Molly kezét* típusú kérdések. Estére a srác sátrat bontott, és eltűnt Molly életéből. Még csak távlatokban sem gondolkodott komoly kapcsolatban, nemhogy lánykérésen.

- Gyertek enni! - kurjantott ki a konyhából az anyjuk.

Mindketten feltápáskodtak, és helyet foglaltak egymás mellett a roskadásig megpakolt asztalnál.

- De ocsmányul nézel ki - bökött villájával Noah felé a pufók arcú, szeplős lány, majd határozott mozdulattal felnyalábolt egy rántott húst az előtte lévő tálból.

- Üdv Mimi, neked is jó étvágyat - húzta el a száját Noah, és kelletlenül a pástétomért nyúlt.

Egyáltalán nem volt éhes, a dióméretűre zsugorodott gyomrán ez a sokféle étel és azok átható illata sem segített.

- Minden rendben, fiam? - kérdezte két falat között, a vele szemben helyet foglaló, vidám arcú nő.

Noah jobbnak látta, ha nem részletezi anyjának az estét, ezért csak bólintott, és az öblös kancsóból vizet töltött magának. Úgy tűnt, ez volt az egyetlen, ami a fájdalomcsillapítón kívül lement még a torkán.

Szerencsére Mimi nyavalygása elütötte az ebéd életét, így nem ő és Poppy, hanem a mogorva zongoratanár, kiállhatatlan osztálytársak voltak a porondon.

Miután mindenki eltelt, nem csak az étellel, hanem egymással is, szétszéledtek.

Rich a csajához igyekezett, hogy megnézzék a legújabb és legunalmasabb mozifilmet, Mimi felpattant a bringájára, hogy a túlsó utcában lakó barátnőjét boldogítsa, anyja és nagyanyja pedig nekilátott az ebéd utáni romok eltakarításának.

Noah fáradtan fordult ki a házból, ám mielőtt beülhetett volna az autójába, az anyja utána kiáltott:

- Ezt a régi holmik között találtam, még apádé volt. Úgy rémlik, családi örökség – nyomott egy apró dobozt a kezébe.

Noah érdeklődve nyitotta fel a doboz tetejét, és futtatta végig a tekintetét az aranyozott szegélyű, régimódi iránytűn.

- Igazán kösz, anya. Így legalább nem tévedek el – vonta fel a szemöldökét.

- Jó, ha nem kell, akkor meg a többi kacat közé.

- Ne, hagyd – süllyesztette a zsebébe a tárgyat. – Legalább van valami, ami apára emlékeztet.

Noah emlékeiben már hosszú évekkal ezelőtt elhalványultak apja vonásai, azonban egyvalamire határozottan emlékezett: mielőtt az apja a tenger megszállottjává vált volna, minden áldott nap csodálattal nézett a feleségére. Ilyenkor ő is azt kívánta, bárcsak megtalálná azt a lányt, akire egyszer majd így tekinthet.

Nagy nehezen előkaparta a slusszkulcsot a zsebéből, és beindította a fekete Chevroletet.

Az út hosszabbnak tűnt a szokottnál. A bedugult városközpont nem sokat lendített az amúgy sem rózsás kedvén. Úgy tűnt, mindenki vasárnap délutánra hagyta az ügyes-bajos dolgait. Még az is volán mögé ült, aki talán ebben az évben még egyszer sem.

Mire a lakásához ért, nagyot ásított, és hanyag mozdulattal vágta be maga mögött a kocsiját, hogy aztán unottan felbattyoghasson az első emeleti lakásába.

Amint az előtérbe ért, kibújt a sportcipőjéből, a nappaliban elnyúlt az ágyon és céltalanul váltogatta a csatornákat a Tv-ben, végül elindított egy filmet a DVD lejátszón.

Haragosan felmordult, mihelyst megrezzent a mobilja az ágy melletti kisasztalon. Ülésbe tornázta magát, kézbe vette a telefont, de ahogy meglátta Abigail nevét, elhúzta a száját.

- Ne haragudj, estére közbejött valami, ha ráérsz, akár most is találkozhatnánk a megbeszélthelyen - olvasta félhangosan, elvékonyított hangon.

Noah a mennyezetre szegezte a tekintetét, beletúrt a hajába, és kelletlenül a szekrényéhez lépett. A legalsó fiókba rakta a dobozt, végül kikapott egy fehér póló, farmer rövidnadrág kombót az egyik polcra, majd a fürdőbe indult, ahol egy alapos fogmosás és tükörbe nézés között belebújt a ruháiba.

Léptei az előző este felkeresett bárhoz vitték őt. Útközben alaposan megfogalmazta magában a monológot, amit a csajnak akart előadni, azonban ahogy befordult a sarkon, és megpillantotta a csupa mosoly Abigailt, az összes gondolat megsemmisült a fejében.

A könnyed, tavaszi szél pajkosan játszott a lány hosszú, szőke hajával, combközépig érő, pöttyös ruhájával.

- Ne haragudj, hogy átváriáltam a napodat, de este az utolsó vonattal haza kell mennem - szabadkozott Abigail.

Noah még mindig megbabonázva figyelte a lányt, ugyan szavai eljutottak tudatáig, képtelen volt bármit is kinyögni.

- Bemegyünk? - mutatott a bár teleplakátolt bejáratára a lány, és hátat fordított.

Mindketten letelepedtek egy félreeső, kerek asztalhoz, és érdeklődve figyelték egymást.

- Szebb vagy, mint amire emlékeztem - bökte ki Noah, amit azonnal meg is bánt.

Nem akart tapintatlan, vagy épp túl rámenősnek tűnni.

- Te pedig szótlanabb - vágott vissza Abigail. - Az este be nem állt a szád, mindent elmondtál a nagyanyádról, exedről, a fura családozról.

- Bocs - emelte fel védekezőleg mindkét kezét Noah. - Nem szoktam túl gyakran inni, ennyit meg pláne nem. Nem akartam az egész életemet a nyakadba zúdíttani, csak ez most egy ilyen tré időszak.

- Rá se ránts, fő, hogy megtaláltad a hangodat - csipkelődött Abigail, miközben tekintetével a pultost kereste.

- Mit kérsz? - emelkedett fel a székből Noah.

- Egy kólát, köszi.

Noah a pulthoz lépett, és jól hallhatóan elköhintette magát. Az alacsony, vörös hajú srác elődugta a fejét a pult mögötti ajtó rejtékéből, kötényébe megtörölte a kezét, és lenyelte az utolsó falatot, ami még a szájában volt.

Miközben Noah várta az italokat, tekintete el-elkalandozott a telefonját nyomkodó lányon. Előző nap nem tűnt fel neki, hogy Abigail ennyire jól nézne ki. Poppy is bombázó volt, mégis lelépett az első útjába kerülő jöttmenttel, így megtanulta, a külső semmire sem garancia. Többet számít, ha valaki tisztességes, őszinte és képes szeretni.

- Mondd csak, hogy sikerült a családi ebéd? - kérdezte Abigail, amikor Noah az italokkal visszatért az asztalukhoz.

- Még ezt is kidumáltam? - kerekedett el a szeme.

- Nyugi, a szexuális szokásaidról nem beszéltél - vigyorgott szórakozottan a lány, és az asztalra könyökölve fixírozta őt.

- Még jó, mert eléggé különc ízlésem van - ugratta őt.

Abigail felvonta a szemöldökét, majd az előre hulló haját hátravetette a válla felett.

- Érdekel, hogy a te értelmezésedben mit takar a különleges ízlés?

- Majd mindent a maga idejében - terelte a témát más vizekre.

- Rólad mit érdemes tudni? Ha én már csaknem nyitott könyv vagyok előtted.

- Mintha egy állásinterjún lennék - dőlt hátra Abigail, és keresztbe fonta maga előtt a karját. - Ám legyen. Végzős egyetemista vagyok, a barátnőmmel élek együtt. Őt már az este megismerhetted, elég kaotikus egy jelenség. Tegnap is miatta tértünk be ide. Valahogy mindig a rossz pasikba szeret bele, szerintem vonzza őket. A csalódásai után mindig bulikba folytja a bánatát.

- Könnyebb lenne, ha egy tábla lógna azok nyakában, akik éretlenek egy kapcsolatra - hümmögte az orra alatt Noah.

- Mondasz valamit - tűnődött el a lány, ám a mobilja csörgése kizökkentette gondolataiból. Miután meglátta a kijelzőn szereplő nevet, elkomorodott. - Mennem kell. Köszönöm a meghívást - nagy lendülettel felpattant, és kiviharzott a helyiségből.

Noah-nak még elköszönni sem volt ideje, csak értetlenül bámult utána.

- Legalább nem nekem kellett kimondanom, hogy vége, még mielőtt bármi is elkezdődhetett volna - könyvelte el a különös helyzetet.

Bár, mi tagadás, igazán jól esett neki az, ahogy a lány kóstolgatta őt.

Noah lassan sétált hazafelé. Élvezte, amint a szél belekapott a hajába, bekúszott a pólója alá, lehűtve felhevült testét. Még akkor is a lányon járt az esze, amikor beállt a zuhany alá, hogy a hideg vízzel észhez térítse magát.

Mindent latba vetett, azonban nem tudta gondolataiból száműzni Abigailt.

Az álom hajnalban érte utol, nehéz és sötét ködként telepedve rá, feledtetve vele mindazt, ami a nap folyamán történt.

A REJTELMES ERDŐ

ÁLOM

NOAH FÁZÓSAN KULCSOLTA MAGA KÖRÉ a karját, és meglepve nézett körbe a vastag törzsű, terebélyes lombkoronájú tölgyfák között.

A napfény beszüremkedett a jellegzetes, fodros szélű levelek sokaságán, bevilágítva a sűrű aljnövényzetet. A nyomasztó csendet csupán egy-egy madár rikoltása törte meg.

Noah tett pár lépést előre, de amint a távolban gallyak roppanása visszhangzott, megtorpant, és behúzódott az egyik fa mögé. Szorosan a moha lepte törzsének lapult, azonban, ahogy megérezte a karján a szapora, fekete hangyák araszolását, ijedten megugrott. Ki nem állhatta a rovarokat, már gyerekként is irtózott tőlük. Undorodva söpörte le magáról az állatokat, és lélegzet-visszafojtva fülelt.

Amikor ismét elcsendesedett a táj, kilesett rejtekéből, és megkönnyebbülten felsóhajtott. Bármi járta is az erdőt, továbbállt.

Tekintetével a tájat pásztázta, hátha rálel egy ösvényre vagy egy turistaútra, de csalódottan lehorgasztotta fejét: nem elég, hogy majd megfagyott, még el is tévedt.

Sietős léptekkel megindult előre, remélve, mihamarabb kikeveredik egy útra, ahol valaki megszanja, és hazafuvarozza.

Pár perc gyaloglás után a tölgyfákat felváltotta az ágas-bogas cserjés, fájón belemarva a bokájába. Noah felszisszent, majd elkáromkodta magát. Miután átverekedett a tüskés ágakon, útját mogyoróbokrok tömkelege állta el.

- Ezt nem hiszem el - bokszott mérgesen a levegőbe. - Ilyen nincs!

A mogyoróbokor rugalmas ágait félretolva átfurakodott közöttük. Mielőtt kiléphetett volna onnan, visszahúzódott a gallyak közé.

Lentebb, a lassan csordogáló patakban egy lányt vett észre, aki ruháit hátrahagyva, térdig merült a vízben.

Noah fejében egyszerre villant be a fagyos víz semmivel sem összetéveszthető, csontig hatoló érzete és az idegen igencsak formás alakja.

A lány hosszú, világos haja selyemként omlott egészen a dereka aljáig, kerek feneke csábítóan ringott ide-oda, ahogy a tenyerét belemerítette a vízbe.

Noah még levegőt is elfelejtett venni, vérnyomása az egekbe szökött. Noha az illem megkívánta volna, hogy elforduljon, ő mégsem tette. Úgy meresztette a szemét a lányra, mint egy kiéhezett vad a prédájára. Már az sem számított, hogy fázott és haza akart jutni, csupán az elé táruló, igencsak csábos jelenet foglalkoztatta.

Amint a lány lehajolt, és végigfuttatta kezét a hosszú combján, Noah szeme még inkább kikerekedett.

- Maradj így! Maradj így! - rimánkodott halkán, miközben leguggolt, mintha így tüzetesebben is szemre vehetne minden apró részletet.

Soha nem hitte volna, hogy a kukkolás mindennél jobban fel fogja korbácsolni a vágyát. Úgy csorgatta a nyálát, akárcsak egy kamasz, aki épp kileste a szomszédasszonyt zuhanyzás közben.

Kezével megtámaszkodott az egyik ágba, és reszketegen kifújta a levegőt. Pár perc elteltével lába elzsibbadt, ezért nagy lendülettel felállt. Bár ne tette volna.

***

Rosemary ijedten kapta maga elé a karját, ahogy a bokrok felől káromkodás hangja csapta meg fülét. A félelem ólomsúlyként szegezte a patakmederhez.

- Ki van ott? - kérdezte tétován, mialatt hunyorogva a partot pásztázta.

Amint tekintete megállapodott az egyik bokorból kibukdácsoló alakon, derékig merült a vízben. A kövek ugyan nyomták a fenekét, mégis inkább ezt a csekélyke fájdalmat viselte el, mint a kíváncsi tekintet.

- Bocs - emelte fel mindkét kezét a sötét hajú idegen, majd lehajtotta a fejét. - Eltévedtem.

- Elfordulnál? - szólalt meg.

Mihelyest a férfi hátat fordított, Rosemary felegyenesedett, és sietve a partra ment, hogy magára kapkodja a ruháit. Miután a cipőjébe belebújt, érdeklődve nézte a férfi széles vállát, és a csuklóján lévő, csillogó, különleges karperecet. Minden bizonnyal tehetős családból származott, mert nem olyan elnyűtt és durva anyagú ruhákat hordott, mint ő, hanem vakítóan fehér felsőt és valami ismeretlen szövetből készült nadrágot, de ami a legmeglepőbb volt, az a cipője. Ilyet még sosem látott azelőtt.

- Már megfordulhatok?

Rosemary összerezzent a váratlan kérdéstől, és egy halk igen hagyta el a száját.

A következő pillanatban már farkasszemet néztek egymással, ugyanis a férfi határozott léptekkel megállt előtte.

Képtelen volt a tekintetét levenni az idegenről, újra és újra látványosan végigmérte.

- Tudod, hol a legközelebbi út? - vágta zsebre a kezét a férfi.

- Út? - vont a szemöldökét. - A legközelebbi kétmérföldnyire, észak irányába van. Az vezet a szomszédos településre.

- Te most viccelsz? - ült ki a döbbenet az idegen arcára, mire Rosemary megrázta a fejét. - És te, mit keresel itt? Kirándulsz?

- Ide járok mosakodni.

- Miért nem otthon, a meleg vízben fürdesz?

- Meleg vízben? - értetlenkedett Rosemary. - Mióta az eszemet tudom, a patakban tisztálkodom, vagy ha esős idő van, a ház mögötti lavórban.

***

Noah zavartan megvakarta a fejét, magában hálát adott a lakásában lévő, takaros, kis fehér csempékkel kirakott fürdőszobájának és a benne lévő sarokkádjának. Valahogy sose gondolkozott azon, milyen lehet ezeknek az alapvető dolgoknak a hiányától szenvedni.

- Hol a lovad? - törte meg a beálló csendet a lány.

Noah még értetlenebbül nézett körbe. Kezdett meggyőződni arról, hogy ez egy kandi kamerás műsor része.

- Milyen lovam? - sandított gyanúsan a lányra.

- Amivel idáig jöttél - érkezett a válasz teljes meggyőződéssel.

- Nem jöttem semmivel, egyszer csak itt találtam magamat - rázta a fejét Noah.

A lány közelebb hajolt hozzá, és tüzetesen szemrevételezte az arcát.

- Ledobott a lovad?

- Hagyj már ezzel a témával, még életemben nem ültem lóháton - fakadt ki idegesen. - Szerintem neked elmentek otthonról!

- Igen, de ezt honnan tudod? Kilested Charlest? - döbönt meg a lány.

- Ne - temette az arcát a tenyerébe Noah, és hangosan felmordult. - Te arra gyúrsz, hogy kikészíts, mi?

- Én nem gyúrok semmit, de nem értem, miért vagy...

A lány nem tudta befejezni a mondatot, mert hangos égzengés rázta meg a tájat. A sötét fellegek másodpercek alatt takarták el a napot. A szél viharosan kapta fel a leveleket a földről, hogy aztán a magasba repítve, máshol tehesse le azokat.

- Már csak ez hiányzott - morgolódott Noah, miközben igyekezett lesöpörni magáról a szél által felkavart port.

- Ideje indulnod, vihar közeleg - pillantott az égboltra a lány.

A köténye zsebéből kivett szalaggal sietve összefogta a haját, és megindult a patak túloldalára.

- Még a nevedet sem tudom - kiáltott utána Noah.

- Rosemary - nézett hátra a válla felett a lány, és ahogy közeledett a túlparton hosszan elterülő fák rengetegéhez, alakja, akárcsak az erdő és a nyugodtan csordogáló patak képe, lassan elmosódott.

AZ UTOLSÓ EMLÉK IS SZERTEFOSZLIK

ROSEMARY

ROSEMARY FÁRADTAN NYITOTTA KI A SZEMÉT, és álomittasan tekintett körbe a szobában. Sehol nem látta a férje cipőjét vagy kabátját, így egy aprócska, megkönnyebbült sóhaj hagyta el a száját.

Amint a hátára fordult, élesen felszisszent. A fájdalom könnyörtelenül nyilallt bele a gerincébe, ezzel könnyeket csalva a szemébe. Mindene sajgott. A fejét pedig különféle, furcsa képek lepték el. Az álma éppoly valóságosnak hatott, mint a házba behallatszó éhes állatok lármája.

Belebújt a cipőjébe, összefogta kócos haját, és kitérte az ajtót.

Tócsni, a fekete szörgombóc izgatottan szaladgált Rosemary lába körül, miközben minduntalan igyekezett a kezét megnyalintani.

Ahogy a karámhoz közeledett, az összes állat egyszerre zendített rá. A kutyát félrezavarta az útból, bement a tyúkok, kacsák és kecskék közé. Gondosan megetette mindet, aztán kukoricát és krumplihéjat vetett a disznók elé. Tekintetét végigfuttatta a tyúkokon, a legvéznábbat a hóna alá kapva megindult a házba.

Szíve majd összefacsarodott amiatt, amit tenni készült, de tudta, ha Charles hazatér és ismét nem talál húst az asztalon, kegyetlenül el fogja őt verni.

A konyhában a legelső szekrényből elővette a lepattogzott zománcú vájlingot és egy éles kést, aztán tyúkostul, vájlingostul kiment a ház mögé.

Lepakolt maga elé. A combjai közé szorította a rémült állatot, és bűnbánóan megsimogatta a fejét.

Felvette a földről a kést, végül egy határozott mozdulattal elnyeste a tyúk nyakát, és felfogta a vájlingba a még rángatózó testből kifolyó vért. Miután ezzel végzett, előbb a tyúkot, majd a vájlingot vitte be a konyhaasztalra. Gondosan leforrázta a tyúkot, hogy így a tollait könnyebben kitéphesse. Mihelyst végzett a kopasztással, felbontotta az állatot, és az ajtó előtt szűkülő Tócsninak dobta a beleket, aki hálásan habzsolta be a neki szánt falatokat.

Rosemary az asztal fölé függesztett vászonzsákból némi szárazbabot szórt egy fazékba, és a hússal együtt odarakta főni. Miközben a leves készült, megsütötte a vért. Nem pazarolhatott el semmit, most, hogy Charles inkább az alkoholt részesítette előnyben a munkánál. Ha el is járt az erdőbe fát vágni vagy a szomszédos településre háztáji munkát végezni, a kapott pénzt rendszerint azonnal el is itta.

Mióta valami kórságban elpusztultak a birkáik, Charles megindult az érzéketlenség göröngyös lejtőjén. Amint híre ment a megbízhatatlanságának és alkohol iránti vágyának, alig alkalmazta bárki is. A ház körüli munkák pedig egy az egyben Rosemary nyakába szakadtak. Ő etette, trágyázta az állatokat, vitte a kecskéket és a kacsákat a legelőre, ásott, kapált és veteményezett a konyhakertben. Ezek nélkül már éhen haltak volna.

Ha az apja sejtette volna annak idején, hogy Charles ilyen lesz, nem adta volna őt hozzá.

Ezerszer visszasírta azt az időt, amikor még csak annyi gondja volt, hogy melyik gyermeknek miképp tanítsa meg a számolás vagy épp a betűvetés rejtelmét.

Imádta azokat a csillogó tekinteteket, amik kíváncsian pásztázták őt a paplak aprócska szobájában. Most pedig itt volt a

semmi közepén, arra várva, hogy az agresszív férje vajon mikor fog borgőzősen betoppanni.

Még akkor is Charlest leste az ablakból, amikor az éj sötét takaróként borult a tájra és a csillagok, mint ezernyi szentjánosbogár pislákoltak az égen.

Rosemary kitérte az ajtót, és körbekémlt: nem egyszer előfordult már, hogy férje a ház tövében, a mocsokban fetrengett.

Azonban sem az éjszaka, sem a hajnal leple alatt nem tért haza a férfi. Rosemaryt noha elfogta az aggodás aprócska lángja, hamar eloltotta ezt a tüzet magában.

Másnap felöltötte a sűrű szövésű, szürke kardigánját, és a szomszédos házba indult. Muszáj volt az állatokon kívül mással is szót váltania.

Anne nagy lelkesedéssel üdvözölte őt, ahogy kitérte a bejárati ajtót.

A házba belépve Rosemaryt édeskés illat és kellemes meleg fogadta.

- Ül le, és szakajts egy karéjjal belőle - mutatott a rövid hajú lány a kenyérre.

Rosemary helyet foglalt, és mohón letépte a kenyér sarkát. Minél messzebb került az otthonától, annál inkább visszatért az étvágya.

- Köszönöm - hálálkodott, miután egy kis vízzel leöblítette a falatot.

- A férjürem mesélte, hogy valamiféle fennforgás van a városokban. A kuzinja táviratozott neki, hogy kerekedjen fel, oszt dolgozzon ottan.

Rosemary értetlenül nézett a barátnéjára. Őhózzá a városi hírek sosem értek el.

- Miféle fennforgás?

- Ron úgy mondta - töprengett el Anne -, hogy ottan mindenféle nagy épületben dolgoznak összezárva az emberek.

- És ez miért jó? - Rosemary tört még egy kis kenyeret.

- Mert nem köllene többet szűkölködni, ha Ron is ottan dolgozna - dőlt az asztal szélének a lány.

- És veled mi lenne? Te is mennél? - rémült meg Rosemary a tudattól, hogy Charlesszal kettecskén kell lennie.

- Dehogy, én maradnék, há' hova gondolsz! Itt vannak nekem a baromfiak, meg az az éhenkórász gebe - utalt az öreg hátsra. - Nekem aztán nem hiányzik az az összezárt, csürhe banda ottan - magyarázta egy szuszra úgy, hogy még levegőt is elfelejtett közben venni. - De a férjed igazán elmehetne az én Ronommal, hátha ottan megembereli magát.

- Nincs az a pénz, amiért ő ott vállalna munkát - horgasztotta le szomorúan a fejét Rosemary.

Anne arcára hamiskás mosoly szökött, mielőtt megszólalt volna.

- Na és a tengernyi bor, amit ottan ihatna?

Rosemary felkapta a fejét, és elgondolkodott.

- Látom ám én, hogy milyen az az ember. Még a trágyában dagonyázó disznyók is különbek nála. Azoknak legalább van hasznuk: ha jól felhíznak, leölik őket, és jó kis kolbász meg sonka készül belőlük.

Rosemaryból kitört a nevetés barátnéja szavai hallatán. Charlesről eddig sok minden eszébe jutott, csak a disznó nem. Bár jobban belegondolva, amikor múlt héten a ház előtt részegen esett-kelt, majd négykézláb mászott az esőtől felázott földön, valóban egy disznóra hasonlított.

- El tudnád intézni, hogy a férjed rávegye, hogy menjen vele a városba? - tekintett bizakodva barátnéjára.

- Én mindent el tudok érni az uramnál - vigyorodott el szélesen. - Ha láttad volna a múlt este, hogy meghálálta azt a kiadós vacsorát, amit főztem neki. Olyan volt utána, mint egy dúvad.

- Jó-jó - nevetett Rosemary. - Ne folytasd!

Anne a szoba végébe ment, és az ágy mellett lévő faládikába könyékig elmerült.

- Itt is van! - emelte fel diadalittasan az irományt. - A kuzin küldte a levél mellé, aszitte én majd elolvasom, de nem vagyok a betűk mestere. Nesze - nyomta a kezébe.

Rosemary óvatosan érintette meg a könyvet. Ujjait lassan végig futtatta a kötet gerince mentén, egyenesen a borítót díszítő vitorlás hajón át a gyertyáig. A könyvet az orrához emelte, nagyot szippantott a papír és a festék jellegzetes illatából. Régebb rengeteg regénye volt, azonban Charles mindet a tűzre vetette. Szerinte épp annyi hasznuk volt, hogy meleget adtak. Mialatt az éhes lángok felemésztették a lapokat, úgy érezte, mintha a szíve is ott hamvadt volna el velük együtt.

- Nem vihetem haza - nyújtotta barátnéja felé a kötetet.

- Akkor majd itten olvasol, hátha valami rám is ragad - vont vállat a lány.

Rosemary boldogan felpattant, és magához húzta a barátnéját.

- Ideje indulnom, ha Charles hazaér és nem talál otthon... - harapta el a mondat végét, ahogy Annera nézett.

Barátnéja megértően bólintott, és kedvesen integetett utána, miközben ő a legelőn át hazafelé igyekezett.

Még be sem lépett az ajtón, már tudta, hogy Charles otthon van. Tócsni ilyenkor mindig messzire bujdokolt, és hiába szölongatta, az istenért sem merészkedett elő.

Félve lépett be az ajtón, de mihelyst körbepillantott, az ereiben megfagyott a vér. A székek felborulva heverték a szoba minden

szegletében, az étel az asztról lefolyva terült szét a padlón. Ám amint megpillantotta az ágya mellett elnyúló fekete szőrpamacsot, ledermedt. A szíve éktelen kalapálásba kezdett. A torkát fojtogató rémület pillanatok alatt hatalmába kerítette. Odarohant az állathoz. Remegő kézzel megérintette Tócsni kicsavart pózban heverő testét, és keservesen felzokogott. Az ölébe vonta az aprócska kutyát, és szolongatni kezdte, bár sejtette, már hasztalanul teszi. Tócsni szája öntudatlanul kinyílt, és előbukott belőle véres nyelve. Rosemary az arcát a kutya bundájába fúrta, és egyre keservesebben rázta a sírás.

Apja a halála előtt ajándékozta neki az akkor még igencsak aprócska szörgombócot, mondván, mindig jól jön egy húséges társ, aki elkíséri majd az útján. A kutya mindenhova vele tartott, feltétel nélkül szerette őt, ami igazán ritka kincsnak bizonyult. Most, hogy Tócsni útja véget ért, Rosemary végképp egyedül maradt.

- Nem megmondtam neked, hogy ha még egyszer megzabálja a tyúkokat, megölöm! - dörrent fel az ajtóban Charles, és egy tyúk véres tetemét dobta Rosemary mellé.

- Soha nem bántotta a tyúkokat! - rázta a fejét, és még szorosabban vonta magához Tócsni élettelen testét.

- Még vissza is feleselsz? - ordította vöröslő arccal a férfi, hatalmas kezét ütésre emelve.

Rosemary szeme rémülten elkerekedett. Akaratlanul apróra húzta össze magát, azonban az ütés erejét így sem tudta csillapítani. Az arca égett, a füle csengett, végül elsötétült körülötte a világ.